

DECIZIE

26 aprilie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele ședinței, judecătorul Iulia Sîrcu

Judecătorii

Ala Cobăneanu, Maria Ghervas

Ion Druță, Mariana Pitic

examinând recursul declarat de către reprezentantul Societății cu răspundere limitată „Stroius”, avocatul Constantin Lazari,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a lui Chirill Țîbulski împotriva Societății cu răspundere limitată „Stroius” cu privire la încasarea salariului restant, a dobânzii de întârziere, a penalității și a cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 15 noiembrie 2016, prin care a fost respins apelul declarat de către Societatea cu răspundere limitată „Stroius” și menținută hotărârea Judecătoriei Ciocana municipiul Chișinău din 22 aprilie 2016,

c o n s t a t ă :

La data de 31 iulie 2015, Chirill Țîbulski a depus cerere de chemare în judecată împotriva SRL „Stroius” cu privire la încasarea salariului restant.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, a fost angajat în cadrul SRL „Stroius” în funcție de director comercial pe perioada 01 februarie 2006 – 11 aprilie 2011, apoi la data de 12 aprilie 2011, a fost transferat în funcția de contabil-șef, fiindu-i stabilit un salariu în mărime de 2 670 lei lunar, iar la data de 23 septembrie 2013, a fost concediat din propria inițiativă, fiind emis un ordin în acest sens.

Menționează că, angajatorul nu i-a achitat salariul pe o perioadă de 29 de luni și, anume, de la 12 aprilie 2011 până la 23 septembrie 2013, astfel, acumulând o restanță la plata salariului în mărime de 77 430 lei.

Solicită încasarea din contul SRL „Stroius” a salariului neachitat pentru perioada 12 aprilie 2011 – 23 septembrie 2013 în sumă de 77 430 lei.

La data de 19 octombrie 2015, Chirill Țîbulski a depus o cerere de modificare a temeiului și obiectului acțiunii, solicitând încasarea din contul SRL „Stroius” în beneficiul său a salariului neachitat în perioada 01 iulie 2012-23 septembrie 2013 în mărime de 39 382,50 lei, a dobânzii de întârziere în mărime de 10 013,29 lei pentru neachitarea salariului și a salariului pe perioada reținerii carnetului de muncă în mărime de 64 080 lei.

Ulterior, la data de 02 martie 2016, Chirill Țîbulski a depus cerere de concretizare a cerințelor, indicând că, prin hotărârea Judecătoriei Ciocana

mun. Chișinău din 24 februarie 2016 au fost încasate din contul SRL „Stroius” în beneficiul său salariul pentru perioada 01 noiembrie 2012 – 25 septembrie 2013 în mărime de 28 702,50 lei și prejudiciul pentru perioada reținerii carnetului de muncă în mărime de 69 420 lei.

Din aceste considerente, solicită încasarea din contul SRL „Stroius” în beneficiul său a salariului neachitat pentru perioada 01 iulie 2012 – 30 octombrie 2012 în mărime de 10 680 lei, a dobânzii de întârziere în mărime de 13 907,42 lei pentru perioada reținerii salariului de la 25 septembrie 2013 până la 02 martie 2015, a penalității de întârziere în mărime de 9 505,20 lei pentru perioada reținerii salariului, calculată conform art. 330 alin. (2) din Codul muncii și a cheltuielilor de asistență juridică în mărime de 4 000 lei.

Prin hotărârea Judecătoriei Ciocana mun. Chișinău din 22 aprilie 2016 a fost admisă parțial acțiunea și au fost încasate din contul SRL „Stroius” în beneficiul lui Chirill Țibulski salariul neachitat pentru perioada 01 iulie 2012 – 30 octombrie 2012 în mărime de 10 680 lei, penalitatea de întârziere în mărime de 9 505,20 lei pentru neachitarea salariului pentru perioada 25 septembrie 2013 – 02 martie 2016 și cheltuielile de asistență juridică în sumă de 3 500 lei. În rest acțiunea a fost respinsă ca fiind neîntemeiată. A fost încasată din contul SRL „Stroius” în beneficiul statului taxa de stat în sumă de 605,55 lei.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 15 noiembrie 2016 a fost respins apelul declarat de către SRL „Stroius” și menținută hotărârea primei instanțe.

La data de 02 ianuarie 2017, reprezentantul SRL „Stroius”, avocatul Constantin Lazari a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea integrală a deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii, cu încasarea de la intimat a cheltuielilor de asistență juridică în sumă de 5000 lei.

În motivarea recursului a indicat că, nu este de acord cu decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe, deoarece au fost aplicate eronat normele de drept material și, anume, nu a fost aplicată legea care trebuia să fie aplicată și a fost interpretată în mod eronat legea și au fost încălcate prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale și ale pct. 10.3 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr.2 din 07 iulie 2008 cu privire la aplicarea legislației civile la întocmirea hotărârii și încheierii judecătorești.

Menționează că, la data de 31 iulie 2015, Chirill Țibulski a depus prezenta cerere de chemare în judecată împotriva SRL „Stroius” cu privire la încasarea salariului neachitat pentru perioada 12 aprilie 2011 - 23 septembrie 2013 în mărime de 77 430 lei, a dobânzii de întârziere și a salariului pentru perioada reținerii carnetului de muncă, iar la data de 19 octombrie 2015, acesta a depus cerere de concretizare a pretențiilor, prin care a solicitat încasarea salariului neachitat pentru perioada 01 iulie 2012 - 23 septembrie 2013 în mărime de 39 382,50 lei, a dobânzii de întârziere în mărime de 10 013,29 lei și a salariului pentru perioada reținerii carnetului de muncă în mărime de 64 080 lei.

Invocă că, la data de 27 octombrie 2015, prin încheierea Judecătoriei Ciocana mun. Chișinău, prezenta cerere de chemare în judecată a fost scoasă de pe rol, încheierea fiind contestată de către reprezentantul intimatului la data de 06

noiembrie 2015, iar la data de 01 februarie 2016, a fost casată prin decizia Curții de Apel Chișinău, cu trimiterea cauzei spre rejudecare în fond în aceeași instanță.

Afirmă că, la data de 30 noiembrie 2015, intimatul, după contestarea încheierii de scoatere de pe rol a cererii de chemare în judecată, fără a fi examinată cererea de recurs în instanța de apel, a depus tot în Judecătoria Ciocana mun. Chișinău o altă cerere de chemare în judecată, indicând același pârât și aceleași pretenții, cauzei fiindu-i atribuit nr. 2-3023/2015.

Relevă că, conform hotărârii Judecătoria Ciocana mun. Chișinău din 24 februarie 2016, pe cauza civilă nr. 2-3023/2015, intentată la cererea de chemare în judecată a lui Chirill Țibulski împotriva SRL „Stroius” cu privire la încasarea salariului în sumă de 28 702,50 lei, pentru perioada 01 noiembrie 2012-23 septembrie 2013, a dobânzii de întârziere în sumă de 8 324,88 și a compensației pentru reținerea carnetului de muncă în sumă de 69 420 lei, intimatul, pe parcursul examinării cauzei, și-a majorat pretențiile, solicitând încasarea salariului în sumă de 28 702,50 lei pentru perioada 01 noiembrie 2012 – 23 septembrie 2013, a compensației pentru reținerea salariului în sumă de 24 971,17 lei, obligarea eliberării carnetului de muncă, cu efectuarea mențiunilor pe întreaga perioadă de activitate, încasarea compensației pentru reținerea carnetului de muncă în sumă de 69 420 lei și a cheltuielilor pentru asistența juridică în sumă de 4 000 lei.

Invocă că, cererea de concretizare a pretențiilor din 19 octombrie 2015 depusă în prezenta cauză și cererea de chemare în judecată din 30 noiembrie 2015 în cauza civilă nr. 2-3023/2015 sunt conexe, deoarece s-au formulat aceleași capete de cerere, doar că în ultima cerere s-a indicat o altă perioadă de timp, dar cerințele și argumentarea sunt identice cu cele formulate inițial.

Mai invocă că, în dosarul nr. 2-3023/2015 se solicită încasarea salariului pentru perioada 01 noiembrie 2012 – 23 septembrie 2013, pe când în prezenta cauză se solicită încasarea salariului pentru perioada 01 iulie 2012 – 30 octombrie 2012.

Menționează că, nu a fost posibilă conexarea cauzelor, deoarece la momentul examinării dosarului nr. 2-3023/2015 de către Judecătoria Ciocana mun. Chișinău, prezenta cauză se afla în instanța de apel pentru examinarea cererii de recurs. La fel, nu a fost posibilă restituirea cererii de chemare în judecată depusă la data de 30 noiembrie 2015 în baza art. 170 alin. (1) lit. g) CPC, deoarece intimatul a invocat o altă perioadă de timp, pe care nu o invocase anterior.

Susține că, hotărârea Judecătoria Ciocana mun. Chișinău din 24 februarie 2016, emisă pe cauza civilă nr. 2-3023/2015, a fost casată prin decizia Curții de Apel Chișinău din 21 iunie 2016, care a fost menținută prin încheierea Curții Supreme de Justiție din 28 septembrie 2016.

Afirmă că, decizia Curții de Apel Chișinău din 21 iunie 2016 este irevocabilă și are autoritatea de lucru judecat, principiu care urma a fi aplicat la examinarea prezentei cauze, deoarece părțile și obiectul sunt aceleași, doar perioada de încasare a salariului fiind diferită.

Relevă că, prin decizia Curții de Apel Chișinău din 21 iunie 2016 s-a constatat că, prețul de bilanț în sumă de 26 530,83 lei, indicat de către părți în contractul de vânzare-cumpărare a terenului cu suprafața de 0,13 ha, este sub valoarea reală a terenului, or, în materialele cauzei lipsește o confirmare despre transmiterea exclusivă a sumei date în contul SRL „Stroius”, astfel fiind evident că

părțile au încheiat contractul dat sub condiția înlăturării eventualelor viitoare pretenții ale lui Chirill Țibulski față de SRL „Stroius” și asociații acesteia.

De asemenea, instanța de apel, în decizia din 21 iunie 2016, a reiterat că, prin primirea terenului, Chirill Țibulski este degrevat din dreptul de a pretinde încasarea salariului pentru perioada respectivă.

Mai relevă că, prin cererea de concretizare depusă la 02 martie 2016 în prezenta cauză, intimatul solicită încasarea numai a salariului pe o altă perioadă de timp și, anume, 01 iulie 2012 – 30 octombrie 2012.

Invocă că, în pofida faptului că, cererea inițială de chemare în judecată pe această cauză a fost depusă în prima instanță la data de 31 iulie 2015 și SRL „Stroius” a invocat omiterea termenului de prescripție prevăzut de art. 267 alin. (1) din Codul civil și art. 351 alin. (1) lit. b) din Codul muncii, prima instanță a încasat salariul solicitat de către Chirill Țibulski pentru întreaga perioadă 01 iulie 2012 – 30 octombrie 2012, de peste 36 luni, iar instanța de apel nici nu a luat în considerare obiecțiile sale la acest capitol și a menținut hotărârea primei instanțe, astfel, încălcând prevederile art. 267 alin. (1) din Codul civil și art. 351 alin. (1) lit. b) din Codul muncii.

Menționează că, în situația în care cerințele din prezenta cauză nu sunt tangente cu cerințele din cauza nr. 2-3023/2015, atunci cererea de concretizare a lui Chirill Țibulski din 02 martie 2016 urma a fi respinsă ca tardivă, deoarece aceasta este datată cu 02 martie 2016 și putea include doar perioada de la 02 martie 2013, mai mult, după conținut este o cerere nouă, iar prima instanță a încasat salariul pentru perioada 01 iulie 2012 – 30 octombrie 2012.

Consideră că, cererea este neîntemeiată și lipsită de probe, care ar demonstra faptul că, SRL „Stroius” are careva restanțe la achitarea salariului față de Chirill Țibulski, în timp ce a fost demonstrat că, odată cu plecarea intimatului în anul 2013 de la companie, acestuia i-au fost achitate toate restanțele salariale, precum și i-au fost admise alte cerințe (cumpărarea cotei din capitalul social, vânzarea unui teren la un preț simbolic, etc.).

Susține că, instanța de apel nu a pătruns în esența cauzei, nu a luat în considerare decizia Curții de Apel Chișinău din 21 iunie 2016, prin care s-a constatat că, prin primirea terenului Chirii Țibulski este degrevat din dreptul de a pretinde încasarea salariului pentru perioada respectivă și fără nici un temei legal a ignorat aplicarea principiului – autoritatea de lucru judecat.

Afirmă că, instanța de apel, prin anexarea la materialele cauzei a probelor noi prezentate de către intimat, a încălcat atât prevederile art. 372 CPC, cât și principiul egalității părților în drepturile procedurale și cel al contradictorialității prevăzut de art. 26 CPC, deoarece nu i-a permis să facă cunoștință cu documentele prezentate și să se expună asupra lor.

Consideră că, instanța de apel, în decizia sa, ilegal face trimitere la hotărârea Judecătorei Ciocana mun. Chișinău din 24 februarie 2016, deoarece aceasta a fost casată prin decizia Curții de Apel Chișinău din 21 iunie 2016.

Invocă că, instanța de apel a ignorat prevederile Codului de procedură civilă și nu s-a expus asupra faptului că, Chirill Țibulski nu mai poate înainta pretenții salariale față de fostul angajator SRL „Stroius”, fapt constatat prin decizia irevocabilă a Curții de Apel Chișinău din 21 iunie 2016 pe cauza civilă nr. 2a-1519/16, iar conform Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 2 din 07

iulie 2008 cu privire la aplicarea legislației civile la întocmirea hotărârii și încheierii judecătorești, instanțele judecătorești naționale sunt obligate să-și motiveze soluțiile și concluziile, să furnizeze toate răspunsurile la întrebările care sunt pertinente pentru rezultatul procesului și necesită un răspuns special în hotărâre. În cazul în care instanța de judecată se abține de a da un răspuns special și explicit la cele mai importante întrebări, fără a acorda părții care a formulat-o posibilitatea de a ști dacă acest mijloc de apărare a fost neglijat sau respins, acest fapt se va considera o încălcare a art. 6 § 1 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale (pct. 10.3).

Relevă că, în prezent, între aceleași părți și cu același obiect sunt două decizii contradictorii ale Curții de Apel Chișinău.

În conformitate cu art. 440 alin. (2) Codul de procedură civilă, completul din 3 judecători prin încheierea din 29 martie 2017 a considerat recursul admisibil și a dispus examinarea fondului de un complet din 5 judecători.

În conformitate cu art. 444 CPC, recursul se examinează fără înștiințarea participanților la proces.

Studiind materialele dosarului, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră recursul întemeiat și care urmează a fi admis cu casarea integrală a deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi hotărâri cu privire la respingerea acțiunii din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. b) CPC, instanța, după ce judecă recursul, este în drept să admită recursul și să caseze integral sau parțial decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe, pronunțând o nouă hotărâre.

Pe parcursul judecării cauzei s-a constatat că, în perioada 01 februarie 2006-11 aprilie 2011, Chirill Țîbulski a activat în calitate de director comercial în cadrul SRL „Stroius”, iar începând cu data de 12 aprilie 2011, a fost transferat în funcția de contabil șef în cadrul aceleași întreprinderi, cu salariul de 2670 lei lunar.

Ulterior, prin ordinul directorului SRL „Stroius” nr. 2 din 25 septembrie 2013 Chirill Țîbulski a fost eliberat din funcție în baza art. 85 alin. (1) din Codul muncii (din proprie inițiativă), începând cu 25 septembrie 2013.

Înaintând prezenta cerere de chemare în judecată, Chirill Țîbulski a solicitat încasarea din contul SRL „Stroius” a salariului neachitat pentru perioada 01 iulie 2012 – 30 octombrie 2012 în mărime de 10 680 lei, a dobânzii de întârziere în mărime de 13 907,42 lei pentru perioada reținerii salariului de la 25 septembrie 2013 până la 02 martie 2015, a penalității de întârziere în mărime de 9 505,20 lei pentru perioada reținerii salariului, calculată conform art. 330 alin. (2) din Codul muncii și a cheltuielilor de asistență juridică în mărime de 4 000 lei.

Prima instanță, fiind investită cu judecarea prezentei cauze, a ajuns la concluzia temeiniciei parțiale a acțiunii, încasând din contul SRL „Stroius” în beneficiul lui Chirill Țîbulski salariul neachitat pentru perioada 01 iulie 2012 – 30 octombrie 2012 în mărime de 10 680 lei, penalitatea de întârziere în mărime de 9 505,20 lei pentru neachitarea salariului pentru perioada 25 septembrie 2013 – 02 martie 2016 și cheltuielile de asistență juridică în sumă de 3 500 lei, în rest respingând acțiunea ca fiind neîntemeiată.

Ulterior, instanța de apel, fiind investită cu judecarea apelului declarat de către SRL „Stroius”, a ajuns la concluzia netemeinicii acestuia, menținând hotărârea primei instanțe, pe care a considerat-o legală și întemeiată.

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție, analizând materialele anexate la dosar, în coraport cu legislația în vigoare ce guvernează raportul juridic litigios, a ajuns la concluzia că, soluția dată de către instanțele judecătorești este greșită.

Conform art. 9 alin. (1) lit. d) din Codul muncii, salariatul are dreptul la achitarea la timp și integrală a salariului, în corespundere cu calificarea sa, cu complexitatea, cantitatea și calitatea lucrului efectuat.

Conform art. 10 alin. (2) lit. h) din Codul muncii, angajatorul este obligat să plătească integral salariul în termenele stabilite de prezentul cod, de contractul colectiv de muncă și de contractele individuale de muncă.

Conform art. 128 alin. (1) din Codul muncii, salariul reprezintă orice recompensă sau câștig evaluat în bani, plătit salariatului de către angajator în temeiul contractului individual de muncă, pentru munca prestată sau care urmează a fi prestată.

Din materialele dosarului rezultă că, la data de 30 noiembrie 2015, Chirill Țîbulski a depus cerere de chemare în judecată împotriva SRL „Stroius” cu privire la încasarea salariului neachitat pentru perioada 01 noiembrie 2012-23 septembrie 2013 în sumă de 28702,50 lei, a penalității pentru reținerea salariului în sumă de 24971,17 lei, a penalității pentru reținerea carnetului de muncă în sumă de 69420 lei și a cheltuielilor de asistență juridică în sumă de 4000 lei, precum și obligarea eliberării duplicatului carnetului de muncă cu efectuarea mențiunilor pe întreaga perioadă de activitate și funcțiile deținute: în perioada 01 februarie 2006 – 11 aprilie 2011 – funcția de director comercial și în perioada 12 aprilie 2011 – 23 septembrie 2013 – funcția de contabil-șef.

Prin hotărârea Judecătoriei Ciocana mun. Chișinău din 24 februarie 2016 a fost admisă acțiunea, a fost obligată SRL „Stroius” să elibereze lui Chirill Țîbulski duplicatul carnetului de muncă, cu efectuarea mențiunilor pe întreaga perioadă de activitate și funcțiile deținute și, anume, perioada 01 februarie 2006 – 11 aprilie 2011 funcția de director comercial și perioada 12 aprilie 2011 – 23 septembrie 2013 funcția de contabil-șef și au fost încasate de la SRL „Stroius” în beneficiul lui Chirill Țîbulski salariul neachitat pentru perioada 01 noiembrie 2012-23 septembrie 2013 în sumă de 28702,50 lei, compensația pentru reținerea salariului în sumă de 24971,17 lei și compensația pentru reținerea carnetului de muncă în sumă de 69420 lei, iar în total suma de 123093,67 lei, cu calcularea și reținerea sumelor obligatorii la bugetul public și bugetul asigurărilor sociale.

Ulterior, prin decizia Curții de Apel Chișinău din 21 iunie 2016 a fost admis apelul declarat de către SRL „Stroius”, casată integral hotărârea primei instanțe și emisă o nouă hotărâre, prin care acțiunea a fost respinsă ca nefondată, iar prin încheierea Curții Supreme de Justiție din 28 septembrie 2016 recursul declarat de către Chirill Țîbulski a fost considerat inadmisibil.

La caz, se reține că, din decizia instanței de apel menționată rezultă că, conform procesului-verbal nr. 5-13 din 23 septembrie 2013 al adunării generale a

asociațiilor SRL „Stroius”, Chirill Țîbulski, deținător al 33% din capitalul social al întreprinderii, a înstrăinat lui Andrei Țîbulschi 17% și lui Pavel Bioarchin 16% din capitalul social, convenind că, din momentul înstrăinării cotei-părți, nu va avea careva pretenții de orice gen față de întreprindere și asociații acesteia.

De asemenea, din decizia instanței de apel menționată rezultă că, prin procesul-verbal nr. 8 din 17 septembrie 2013 al adunării generale a asociațiilor SRL „Stroius” s-a convenit înstrăinarea lui Chirill Țîbulski a terenului cu suprafața de 0,13 ha, ce aparține SRL „Stroius”, la prețul de bilanț de 26 539,83 lei.

Instanța de apel a concluzionat că, deși în contractul de vânzare-cumpărare a terenului a fost indicat prețul de bilanț de 26539,83 lei, la materialele pricinii lipsesc probe care ar confirma transmiterea acestei sume în folosul SRL „Stroius”, fiind evident că părțile au încheiat contractul cu condiția înlăturării eventualelor pretenții ale lui Chirill Țîbulski față de întreprindere și asociații acesteia.

În conformitate cu art. 123 alin. (2) CPC, faptele stabilite printr-o hotărâre judecătorească irevocabilă într-o pricină soluționată anterior în instanță de drept comun sau în instanță specializată sunt obligatorii pentru instanța care judecă pricina și nu se cer a fi dovedite din nou și nici nu pot fi contestate la judecarea unei alte pricini civile la care participă aceleași persoane.

Prin urmare, având în vedere faptul că, prin hotărârea judecătorească irevocabilă s-a stabilit că, transmiterea bunului imobil enunțat a avut ca scop compensarea integrală a eventualelor pretenții ale lui Chirill Țîbulski atât față de fondatorii SRL „Stroius”, cât și față de angajatorul SRL „Stroius”, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră necesar de a respinge acțiunea ca fiind neîntemeiată.

Astfel, din considerentele menționate, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a admite recursul, de a casa integral decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe și de a emite o nouă hotărâre, prin care acțiunea lui Chirill Țîbulski împotriva SRL „Stroius” cu privire la încasarea salariului restant, a dobânzii de întârziere, a penalității și a cheltuielilor de judecată de respins ca fiind neîntemeiată.

Conform art. 353 din Codul muncii, salariații sau reprezentanții acestora care se adresează în instanțele de judecată cu cereri de soluționare a litigiilor și conflictelor ce decurg din raporturile prevăzute la art.348 (inclusiv pentru a ataca hotărârile și deciziile judecătorești privind litigiile și conflictele vizate) sunt scutiți de plata cheltuielilor judiciare (a taxei de stat și a cheltuielilor legate de judecarea pricinii).

Ținând cont de prevederile legale enunțate, precum și de faptul că cheltuielile de asistență juridică fac parte din cheltuielile de judecare a pricinii, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră necesar de a respinge cerința reprezentantului recurenteii cu privire la încasarea cheltuielilor de asistență juridică în sumă de 5000 lei.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. b) CPC, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

d e c i d e:

Se admite recursul declarat de către reprezentantul Societății cu răspundere limitată „Stroius”, avocatul Constantin Lazari.

Se casează integral decizia Curții de Apel Chișinău din 15 noiembrie 2016 și hotărârea Judecătorei Ciocana municipiul Chișinău din 22 aprilie 2016 în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a lui Chirill Țîbulski împotriva Societății cu răspundere limitată „Stroius” cu privire la încasarea salariului restant, a dobânzii de întârziere, a penalității și a cheltuielilor de judecată și se emite o nouă hotărâre, prin care:

Se respinge acțiunea lui Chirill Țîbulski împotriva Societății cu răspundere limitată „Stroius” cu privire la încasarea salariului restant, a dobânzii de întârziere, a penalității și a cheltuielilor de judecată ca fiind neîntemeiată.

Se respinge cerința reprezentantului Societății cu răspundere limitată „Stroius”, avocatul Constantin Lazari cu privire la încasarea cheltuielilor de asistență juridică.

Decizia este irevocabilă .

Președintele ședinței,
judecătorul
Judecătorei

Iulia Sîrcu

Ala Cobăneanu

Maria Ghervas

Ion Druță

Mariana Pitic